

Sanan jalka

Sastamalan seurakuntalehti 3 / 2012

www.sastamalanseurakunta.fi

Joulun tuoja

Ari Paavilainen

Suomalaisessa talvisessa maalaismaaisemassa seisoo nöyränä eläin, joka sinne ei luonnostaan kuulu. Se on ihan ilmielävä aasi. Lukuisten hevosten joukosta se erottuu paljon pienempänä ja hassunkurisena otuksena.

Aasi kuului arkeen jo Raamatun aikaisessa maailmassa. Aasilla tehtiin työt, kuljetettiin tavarat ja joskus aasi toimitti myös henkilökohtaisen kulkuvälineen virkaa. Raamatussa aasi on saanut usein merkittävän tehtävän. Vanhassa testamentissa Bileamilla oli aasi, jonka enkeli sai puhumaan sille tyhmemmälle, eli isännälleen. Aasi liittyy myös Jeesukseen. Kertomuksissa on usein kuvattu, kuinka Joosef ja Maria ovat matkalla Betlehemiin, ja raskaana oleva Maria istuu aasin selässä. Aasit ja muut eläimet myös vartioivat vastasyntyneen ja kapaloissaan seimessä lepäävän Jeesus-lapsen unta. Vielä tunnetumpi oli Jeesuksen aasi, jolla hän ratsasti Jerusalemiin. Ennustus tästä on profeetta Sakarjan kirjassa:

*”Iloitse, tytär Siion!
Riemuitse, tytär Jerusalem!
Katso, kuninkaasi tulee.
Vanhurskas ja voittoisa hän on,
hän on nöyrä, hän ratsastaa aasilla,
aasi on hänen kuninkaallinen
ratsunsa.”*

(Sakarja 9:9)

Jeesuksen valinta kuninkaalliseksi ratsuksi oli paljon puhuva. Jeesus ei valinnut kuninkaallista sotaratsua, vaan arkisen työvälineen, aikansa traktorin. Aasilla ratsastaminen merkitsi, että Jeesuksen kuninkuus ei perustu voimaan ja väkivaltaan. Jeesus ei teetä työtään muilla. Hän ei tullut käymään sotia. Ainoa sota, jonka vain Jeesus itse saattoi käydä, oli taistelu syntiä, pahan valtaa ja kuolemaa vastaan.

Jeesus ja aasi olivat samanlaisia. Kumpikin tuli tekemään raskaan työn, kantamaan raskaan taakan ja olemaan nöyrä palvelija. Kumpikin on ristinkantaja.

Yleisimmillä aasiroduilla on selässään risti, joka muodostuu keskellä

selkää kulkevasta juovasta ja etujalkojen kohdalla olevasta poikkijuovasta. Risti erottuu selkeästi.

Aasin selässä oleva risti on merkki tämän eläimen merkittävästä roolista historiassa. Aasin risti muistuttaa

meitä siitä, että pienellä ja vaatimattomalla voi olla mitä arvokkain tehtävä. Meidän on syytä muistaa ristinkantaja.

Aasi on kantanut selässään meille niin joulun kuin pääsiäisen.

**”Ensimmäinen muistoni
Kiikasta on isäni
tervetulojuhla.”**

Leena Sherazer
sivu 2

**”Ei niitä tarvitse
peittää, nehän ovat
portaat isän luo.”**

Liisa Jokela
sivu 4

**”Nuoret valitsevat
kyselemättä pahemmin
toisten mielipidettä.”**

Jukka Karlsson
sivu 8

PÄÄKIRJOITUS

Tärkein ei muutu

Kiikoislaiset ovat Sastamalan seurakuntalaisia ensi vuoden alusta lukien. Tervetuloa!

Nykyisen seurakuntarajan molemmin puolin on mietitty asioita ja toimintatapoja siihen tilanteeseen, kun tuota rajaa ei enää ole. Seurakunnan työntekijät ovat jännittäneet tulevaisuutta ja muutosta, mutta mitä se merkitsee seurakuntalaiselle?

Tietoa seurakunnan arjesta saa tämän lehden kautta. Ilmoituksiin ilmestyy Kiikoisten lokero. Kaikki seurakunnasta oleva olennainen tieto on seurakunnan nettisivuilla, jonne tulee Kiikoisille myös oma sivu. Muutoinkin tietoa ja apua löytyy seurakunnan logon osoittamista paikoista. Jumalanpalveluksia on eri aikoihin kuin aikaisemmin. Perinteiset tilaisuudet ja kerhot jatkavat kehitystään. Suurin muutos Kiikoisten katukuvassa taitaa olla kirkkoherra Matti Vähäkainun eläkkeelle jääminen. Rippikouluun ilmoittautuneet ovat jo punninneet lukuisia uusia rippikouluvaihtoehtoja. Kiikoislaisten osalta kirkollisvero laskee.

Muutokset ovat suurempia nykyisille kiikoislaisille, kuin jo uuden olemisen tavan omaksuneille sastamalaisille. Käytännössä muutos tarkoittaa seurakuntalaisille kovin vähän, koska itse asia ei muutu. Seurakunta, sen sanoma ja merkitys eivät muutu. Paikalliset yhteisöt ja perinteet eivät katoa. Seurakunta ei katoa, vaikka se liittyy toiseen tai laajenee. Seurakunta ei perustu maantieteellisiin rajoihin, vaan se elää tehtävästään. Meidän seurakuntalaisten kannalta muutokset voisivat olla paljon enemmän tuntuja, jos viime vuosien kehitystä ei olisi tapahtunut.

Kirkko on olemassa Jeesuksen Kristuksen tähden. Muutos ympärillämme on jatkuvaa. Se ei pysähdy edes tähän. Tulevaisuutta emme uskalla ennustaa. Tärkein kuitenkin säilyy. Jumala on sama eilen, tänään ja iankaikkisesti. Hänen johdatuksestaan ja hyvästä tahdostaan olemme nyt tässä. Hän on luvannut olla kanssamme joka päivä. Saamme katsoa tulevaan joulun ja tulevaan vuoteen rohkeasti ja luottavaisesti. Hän pitää meistä huolen.

Ari Paavilainen
kirkkoherra
Sastamalan seurakunta

HARTAUS

Joulu on jokaista varten

Joulu valmisteluineen tempaisee meidät jälleen mukaansa. Niin monia asioita pitäisi ehtiä suunnitella ja tehdä. Joulun virrassa ovat erityisesti seurakunnan työntekijät ja vastuuhenkilöt. Seurakunnissa valmistellaan paljolti yhteisöllistä joulua vierailuineen, tapahtumineen ja erityisesti joulukirkkoineen. Kotien joulut kulkevat osaksi omaa kaistaansa, mutta liittymäkohdat yhteisölliseen joulunviettoon ovat olemassa.

Kansalaiset työnsä ja toimiensa ääressä, joulukiireissään hekin, ovat kansaa, jolle kuuluu edelleen joulueläminen. Se on sama viesti, jonka yöllä Betlehemissä laumaansa vartioivat

paimenet kuulivat. ”Älkää pelätkö! Minä ilmoitan teille ilosanoman, suuren ilon koko kansalle. Tänään on teille Daavidin kaupungissa syntynyt Vapahtaja. Hän on Kristus, Herra”.

Joulun lapsi syntyi ihmisten elinehtojen alaisuuteen. Hän tuli veljeksemme halpaan seimeen heinävuoteelle. Jumalan lähestymistavassa meitä ihmisiä kohtaan on ajatonta, ikuista viisautta. Seimi tuo mieleeni erään 1990-luvun joulujuhlan ajalta, jolloin videotykkejä ei vielä ollut. Diasarjan nimi oli ”Hetki loistoa” Suomen Lähetysseuran Pakistanin työstä kadunlakaisijoiden ja heidän perheidensä parissa. Joulujuhla merkitsi

siellä köyhille lapsille kohokohtaa arjen harmauteen. Lapset esittivät joulukuvalman, jossa Jeesus-lastasta esittävä nukke oli heinin vuoratussa appelsiinilaatikossa. Joulun sanoma tuli noille köyhille lapsille käsin kosketeltavaksi.

Taivas kosketti maata seimen tapahtumissa niin, että kenenkään ei tarvitse vielä pelätä. Jumalan rakkaus laskeutui niin matalalla profiililla ihmiskunnan keskelle, että jokainen heikko ihminen voi hänet vastaanottaa.

Yhteistyöstä kiittäen, Hyvää Joulua ja Jumalan Siunausta kaikille toivottaen
Matti Vähäkainu
Kiikoisten kirkkoherra

Kiikan kappeliseurakunnassa parasta on yhteisöllisyys

TARJA KOPALAINEN

Tarja Kopalainen

Kiikan kappeliseurakunnan 350-vuotisjuhla vietettiin 21. lokakuuta. Arvokkaassa, mutta kotoisissa juhlissa ei puheita säästely, niitä pidettiin peräti kymmenen. Tylsää ei silti ollut.

”En muista koska olisin viimeksi saman päivän aikana nauranut niin paljon”, toteaa kappalainen **Jouni Pihlajamaa** juhlan jälkeen.

Yksi puhujista oli **Leena Sherazer**; uskonnon ja psykologian opettaja, **Matin** ja **Hannan** äiti, pitkäaikainen Pakistanin-lähettilä ja Kiikan entisen kirkkoherran tytär. Kysymme Leenalta, mitä Kiikan kappeliseurakunta hänelle merkitsee.

”**Ensimmäinen selkeä muistoni** Kiikasta on isäni tervetulojuhla yhteiskoulussa. Olin silloin viisivuotias. Muistan pyöreän pöydän ja seinillä olleet taideteokset. Muistan myös sen, kuinka tylsää juhlassa oli. Jännittävä oli käydä katsomassa uutta kotiamme, Kiikan pappilaa. Oli mahtavaa, että oli yläkerta josta saattoi tiputtaa tavaroita alakertaan.

Lapsena seurakunta oli osa kotiani. Vanhempani työskentelivät siellä. Monet harrastukseni ja myöhemmin myös työpaikkani olivat siellä. En osannut kuvitella elämää ilman seurakuntaa.

Vuosien myötä olen etäännytynyt seurakunnasta. Varsinkin silloin, kun lapset olivat pieniä, ei ollut paljon aikaa seurakunnalle. Viime vuosina olen löytänyt uudenlaista näkökulmaa seurakuntaan, kun olen ottanut vastuuta kirkkovaltuutettuna, lähetystyön johtokunnan puheenjohtajana sekä kappelineuvoston jäsenenä.”

”**Kiikan kappeliseurakunta** merkitsee minulle paik-

Leena Sherazerin kaunis juhla-asu on Pakistanista, missä hän oli 15 vuotta lähetystyössä.

kaa, jossa saan olla oma itseni, jossa minut tunnetaan ja jossa minä tunnen suurimman osan seurakuntalaisista. Se tarjoaa minulle ensisijaisen mahdollisuuden kasvaa kristittyinä. Parasta on yhteisöllisyys ja inhimillisyys. Lapset, nuoret ja vanhuksat huomioidaan hyvin.

Kappeliksi tulo toi epävarmuuden. Välillä tulee tunne, että kappeli on kuin vanhus, joka menettää pikku hiljaa toimintakykyään ja ympäristö vain odottaa vanhuksen kuolemaa. On pelko, että meiltä viedään kaikki toimin-

ta. Onkin mielenkiintoista nähdä, mitä kirkolliskokous päättää uudesta seurakuntien hallintomallista. Saamme takaisin jotakin jo menetetyistä itsenäisyydestä?”

”**Tällä hetkellä paikkani** seurakunnassa on pitkälti hallinnossa. Toivoisin, että minulla olisi enemmän aikaa hiljentyä ja kuunnella, mitä Jumala haluaa puhua. Koen edustavani seurakuntaa myös koulussa. Oppilaat jakavat iloiset ja joskus surullisetkin kokemuksensa seurakunnasta. Otan vastaan välil-

lä aggressiivistakin kritiikkiä kristinuskoa kohtaan. Vaikka en vastaisi mitään, nuorta auttaa, kun hän saa sanoa ajatuksensa ääneen.

Haluaisin Jumalan rakkaudesta säteilevän, tavallisen ihmisen näköisen seurakunnan, jossa olisi säännöllistä toimintaa joka viikonpäivälle. Voisin katsoa ”lukujärjestyksestä” mihin menisin, kun sattuu sopiva rako lasten harrastuksiin kускаamisen välissä. Siinä seurakunnassa ei olisi paljoa hallintoa, eikä puhuttaisi mitään säästötoimista.”

Sananjalka

Sastamalan seurakuntalehti
3/2012

Päätoimittaja

Ari Paavilainen, p. (03) 521 9001

Toimitus

Tarja Kopalainen, toimitussihteeri
Auli Airas-Laitila
Outi-Tuulia Haavisto
Maarit Junell
Marjatta Karimäki
Jouni Pihlajamaa
Marja Ritanen
Matti Vähäkainu

Julkaisija

Sastamalan seurakunta
Aittalahdenkatu 12, 38200 Sastamala
p. (03) 521 9090

Kustantaja, sivunvalmistus

Tyrvään Sanomat

Paino

Alma Manu Oy, Tampere, 2012

Lähimmäisenrakkauden kansanliike

Yhteisvastuu 2013 auttaa yksinäisiä vanhuksia

Yhteisvastuu syntyi lähimmäisvastuusta yli 60 vuotta sitten. Nyt Yhteisvastuu on lähimmäisenrakkauden kansanliike ja evankelis-luterilaisen kirkon vuosittainen suurkeräys. Keräys auttaa hädänalaisia syntyperään, uskoon tai poliittiseen vakaumukseen katsomatta Suomessa ja kehitysmaissa. Keräys alkaa perinteisesti kynttiläpäivänä 3.2.2013.

Kotimaassa kohteena ovat yksinäiset vanhukset. Vanhustyön keskusliiton tutkimuksen mukaan yksinäisyys koettelee kolmannelta vanhuksista ja iän myötä yksinäisyyden kokemus vain lisääntyy.

Ulkomaisena kohteena on Kambodža, jossa rakennetaan parempaa arkea.

Suomessa Yhteisvastuu 2013 käynnistää etsivän vanhustyön projektin, jonka kohderyhmänä ovat kaikkein heikoimmassa asemassa olevat yksinäiset, eristäytyneet tai syrjäytyneet vanhukset.

Vanhuus ikäjaksona ei ole kaikilla samanlainen. Toinen harrastaa, matkustaa ja tapaa ystäviään. Toinen jää yksin kotinsa vangiksi, kun sairastuminen tai taloudellinen tilanne rajoittaa liikkumista kodin ulkopuolella. Jokaisella on oikeus inhimilliseen vanhuuteen. Vastuu huolenpidosta on muilla kuin vanhuksella itsellään. Tarvitaan välittämistä, ymmärrystä ja halua ottaa vastuuta. Ensimmäinen askel ulos yksinäisyydestä on auttaa eristäytyneitä vanhuksia kiinnostumaan jälleen elämästä.

Arkkhiippakunnan pohjoisen alueen seurakuntien yhteisvastuukerääjiä oli koolla starttipäivässä Sastamalassa torstaina 1. marraskuuta.

Keräysvaroin etsitään koitehinsa yksin jääneitä heikko-osaisia vanhuksia, selvitetään heidän tilanteensa ja ohjataan heitä palvelujen piiriin. Vanhusten vertaistukihenkilöiksi koulutetaan muun muassa aktiivisia vanhuksia, jotka haluavat jakaa arkeaan ikäistensä kanssa. Apuna vanhusten löytämisessä toimii hankkeessa rakennettava lähiverkosto monien eri toimijoiden kanssa.

Projektin toteutetaan Kirkkopalvelujen Kehittämiskeskus Tyynelän ja seurakuntien diakoniatyön kanssa.

Kambodžassa Yhteisvastuu tukee syrjäisten ja köyhien maaseutualueiden kehityshanketta, jossa kyläyhteisöjä koulutetaan monin tavoin auttamaan itse itseään. Kyli-

en elinolosuhteiden kokonaisvaltainen parantaminen helpottaa myös vanhusten arkea. Hankkeen työntekijät vierailevat kylissä ja tapaavat asukkaita. Kylien vastuuhenkilöitä koulutetaan suunnittelemaan ja toteuttamaan ihmisten elämää helpottavia rakennushankkeita kuten teitä, kaivo- ja vesivarastoja sekä puuta säästäviä liesiä sekä käyttämään uudenlaisia viljelymenetelmiä. Avun vierille Kirkon Ulkomaanapu.

Yhteisvastuukeräyksen suojelijana on tasavallan presidentti ja keräyksen esimiehenä toimii piispa **Irja Askola**.

Piispa Askola esittää, että vanhusten auttamiseen ei tarvita komiteamietintöjä, vaan tekoja ja hoksaavaa

YHTEISVASTUU

Mihin keräyksen tuotot ohjataan?

- 60 prosenttia kehitysyritystyöhön ja katastrofiapuun, v. 2013 Kambodžaan
- 20 prosenttia vuosittain välittävälle kotimaan kohteelle, v. 2013 yksinäiset vanhukset
- 10 prosenttia hiippakuntien diakoniarahastolle
- 10 prosenttia keräävän seurakunnan valitsemalle kohteelle

asennoitumista. Ennakko-luulotonta näkökykyä ja rohkeaa diakoniaa. Lähimmäisyyttä ei voi ulkoistaa. Diakonia ei ole vain kirkon työmuoto, vaan sen pitäisi olla

jokaisen kirkon jäsenen elämäntapa. Hyvät teot ovat pieniä ja ne tekevät hyvää myös itselle."

Sinäkin voit osallistua. Tule rohkeasti mukaan Yhteisvastuun arkienkeli joukkoon. Mitä hauskaa ja helppoa sinä voit tulla mukaan myöhemmin ilmoitettaviin tapahtumiin. Voit ilahduttaa ja auttaa ostamalla yhteisvastuutuotteita.

Kysy lisää Marjatta Karimäeltä puh. 050 3149041 tai diakoniatoimistosta 050 314 9040 tai katso www.yhteisvastuu.fi

Marjatta Karimäki
yhteisvastuukeräyspäällikkö

Joulun enkelikeräys täydessä vauhdissa

Marja Ritanen
Maarit Junell

Haluatko jouluna jakaa iloa läheistesi lisäksi muille sitä tarvitseville? Sastamalan seurakunnan diakoniatyön enkelikeräys suo siihen tänäkin vuonna oivan mahdollisuuden.

Koko Sastamalan alueella asuu paljon yksinäisiä ja perheitä, jotka kamppailevat jokapäiväisen toimeentulon kanssa. Joulun luominen tyhjistä aiheuttaa lisäpainei-

ta. Apua tarvitaan. Voit itse vaikuttaa siihen, haluatko auttaa lapsiperhettä tai yksinäistä. Diakoniatyöntekijältä saat mukaasi pienen enkelin, johon on liitetty joitakin tietoja lahjan saajasta tai saajista. Lahjan saajan nimi ei paljastu lahjoittajalle.

Keräämme siis ruokakoreja ja vähävaraisille sastamalaisille. Otamme vastaan kaikenkokoiset ruokalahjoitukset. Voit koota itse kokonaisen ruokakorin tai tuoda yksittäisiä, huoneenlämmössä

säilyviä tuotteita, joista työntekijät kokoavat loput korit. Koreihin sopivia tuotteita ovat esimerkiksi kahvi, tee, säilykkeet, suklaa, karamellit, glögi, riisi, luumut, pähkinät, rusinat, kynttilät, servetit tai keksit.

Kahtena aiempina keräysvuonna lahjoittajille muistoksi jääneet enkelit ovat olleet paperista ja taikinasta taiteiltuja luomuksia. Tänä vuonna yksi keräyksen vapaaehtoisista, Eva von Koch, loi enkelin langasta. Enkelitehtaita toimii Tiistaikahvilassa sekä Usko ja Unelma –seniorikerhossa, joissa erikaiset seurakuntalaiset puovat langasta enkeleitä.

Tämänvuotisen enkelin suunnittelija on Eva von Koch.

Voit hakea enkelisi ja vaikkapa jo samalla jättää lahjoit-

tuksesi Vammalan torille keskiviikkona 5.12. kello 9–11 tai samana päivänä Torikeskukseen aulaan kello 16–18. Lahjoituksesi voit tuoda myös Tiistaikahvilaan (sijainti diakoniatoimiston yhteydessä Vammalan seurakuntatalolla) 11.12. kello 9–11.30 tai diakoniatoimistolle (Vammalan seurakuntatalo, Asemakatu 6, puh. 03 521 9040) mahdollisimman pian, viimeistään kuitenkin perjantaina 14.12. Diakoniatomisto on avoinna perjantaina 7.12., tiistaina 11.12. sekä perjantaina 14.12. kello 9–11 ja lisäksi kello 16–18.30. Ruokakoreja ja -tarvikkeita ottavat vastaan myös kappeleiden diakoniatoimistot aukioloaikoinaan.

POIMINTOJA

Tervetulo-toivotus joululle laulun sävelin

Tampereen Kamarioopperayhdistyksen laulajista koottu Tampere Chamber Opera Vocal Ensemble konserttoi Tyrvään kirkossa 8. joulukuuta kello 18.

Konsertin pääteos on Benjamin Brittenin Ceremony of Carols, jonka harppusäestyksellisissä joululauluissa toivotetaan joulu tervetulleeksi, tuuditetaan Jeesus-lasta uneen kylmässä talviyössä ja lauletaan ylistystä Jumalalle. Esityskieli on vanha englanti. Suomenkieliset käännökset löytyvät käsiohjelmasta. Lisäksi konsertissa kuullaan tuttuja klassisia joululauluja suomeksi.

Konsertissa laulavat Katriina Hännikäinen, Johanna Kalmari, Satu-Liisa Pauniahon, Anna Ranki, Leena Rantala ja Suvi Väyrynen, joilla kaikilla on klassinen laulukoulutus sekä vankka esiintymiskokemus oopperalavoilta, konserttien solisteina ja kuoro- ja ensemble-laulajina. Harpisti Liisa Honkanen on soittanut freelance-muusikkona useimmissa maamme sinfoniaorkestereissa. Hän toimii Tampereen konservatorion ja TAMK Musiikin harpunoiton opettajana.

Konsertin kesto on n. 1h. Ohjelman hinta 12e/10e.

Marraskuun Manifesti jyrää Vammalan lukiolla

Kristillistä metallimusiikkia tarjoileva Marraskuun Manifesti jyrähtää jälleen Vammalan lukiolla lauantaina 24. marraskuuta. Nyt kuudennen kerran järjestettävän tapahtuman avaa raskaammalla musiikilla höystetty messu kello 17. Sen toimittaa nuorisopastori Paula Kallio. Messun jälkeen metallimusiikin ilotulitus käynnistyy KLS:n toimesta kello 18. Tasatunnein esiintymisvuoronsa saavat myös Keep The Chance, Despair, No Man's Band ja ukrainalainen To Leave A Trace. Manifestin afterparty juhli-taan Nuakkarilla kello 22–24. Jatkoilla mukana Harmaaketo ja Megiddon. Manifestiin ei ole pääsymaksua!

Tapahtuman tarjoavat Huittisten ja Sastamalan seurakunnat.

Liisa Jokela löysi kiviportaat Taivaan Isän luo

Luonne: Ollaan ennakkoluulottomia ja tehdään yhdessä. Sitä on kiikoislaisuus.

Tarja Kopalainen

Kiikoisten kirkkomaan laajennusosalla seisoo kaksi vaikuttavaa kivipaasia. Vielä vähän aikaa sitten ne lepäsivät Vanhan pappilan kalliolla Nevanperällä. Seurakunta oli myynyt maa-aineksen ja montun pohjalle oli jäänyt kaksi suurta kivikuutiota. **Liisa Jokela** kävi paikalla lastenlastensa kanssa, ihastui kivilohkareisiin ja sai ajatuksen. Voisiko niitä käyttää hautausmaan laajennuksen muistomerkeissä?

Kirkkoneuvosto innostui ideasta ja hautausmaan laajennusta suunnitteleva arkkitehti sai tehtäväksi sen eteenpäin kehittämisen. Kun kivet oli pystytetty, tuli ongelmaksi poranreikien peittäminen.

"Ei niitä tarvitse peittää, nehan ovat portaat Taivaan Isän luo", totesi Liisa. Ja niin reiät jäivät paikalleen.

Tarina kertoo jotain siitä, mitä on kiikoislaisuus. Se on ennakkoluulottomuutta. Uusia ideoita saa esittää ja niistä

voidaan keskustella. Jos jostain halutaan, ollaan myös valmiita käärimään hihat. Kiikoisissa tehdään yhdessä, menneitten sukupolvien työtä ja uskoa halutaan siirtää eteenpäin.

Liisa Jokela on ollut seurakunnassa mukana lähes kaikessa, jopa haudankaivuus-

sa. "Suntiolle tarvittiin sijaita, ja minua kysyttiin, kun olin silloin kotiäitinä. Kun viimeäntarkana kolistelin yksinäni viideltä pakkasaamuna kylmää kirkkoa lämmittämään, sain kokemuksen siitä, mihin kaikkeen ihminen pystyy. Kaikki työt tehtiin yhdessä. Kirkkoherrakin oli joskus hautaa kaivamassa. Kirkonkelloja soitettiin käsin, kuten muuten tehdään Kiikoisissa vieläkin", kertoo Liisa.

Liisa Jokela on toiminut myös päiväkerhon apuohjaajana, vapaaehtoisena pyhäkoulusihteerinä ja lähetyssihteerinä. Lähetyksen parista

ovat myös Liisan ensimmäiset seurakuntamuistot.

"Koululla oli adventtina lähetyksenyöjäiset, jonne äidin mukana pääsin. Ujona menin piiloon kahden pyöreän pelli-uunin väliin. Kirkkoherra **Holopainen** huomasi minut, taputti päähän ja sanoi jotain ystävällistä. Vieläkin minulla on tunne siitä kädestä, siitä että olen tervetullut."

Liisa oli mukana myös silloin, kun Kiikoisissa aloitettiin 1990-luvulla lähetyistori-toiminta. Ensin lähetyistoria pidettiin kauppojen tyhjissä tiloissa. Sitten sille löytyi tilat seurakuntatalolta. Lähetystori toimii edelleen ja on auki joka perjantai kello 16–18. Toria pyörittää noin kymmenen naisen vapaaehtoinen joukko. Tori on paitsi ostospaikka, myös sosiaalisen kohtaamisen paikka.

Suvirantaa Liisa Jokela muistelee lämmöllä. Seurakunnan kesäpaikassa pidettiin monet leirit, juhannusjuhlat lähetyksiä ja lauluiltoja. Kun Suviranta myytiin, tuntui että jotain olennaista puuttuu.

"Aloimme pohtia mökin rakentamista entisen Kanttorilan mailla. Hankkeen moottorina toimi talouspäällikkö **Pekka Elomaa**, jolla oli jo

”

Menin piiloon kahden pyöreän pelli-uunin väliin. Kirkkoherra Holopainen huomasi minut.

valmis visio, kun me muut vasta asiaa pyörittelimme. Tänä syksynä Pekan visio on toteutumassa. Seurakuntatalon taakse, järven rantaan on nousut komea hirsimökki, joka **Matti**-papin ehdotuksesta ristittiin Kirkkotuvaksi."

Kirkonmäkeä on kohenettu muutenkin. Parkkitilaa on lisätty ja asfaltoitu. Hautausmaan vanha kiviaita on kunnostettu ja lapsille pystytetty leikkipaikka. Seurakuntatalon alakertaan on tehty uutta kokoontumis- ja majoitustilaa.

Liisa Jokela on tyytyväinen. Seurakunnan puitteet ovat nyt hyvät, myös uusille tuulille seurakunnan sanoman eteenpäin viemisessä.

Liisa Jokelalla on luettavana Kiikoisten seurakunnan vaiheista kertova

Kiikoisten kappeli esittäytyy

Sastamalan seurakunta saa vuodenvaihteessa kuudennen kappelinsa, kun Kiikoisten ja Sastamalan seurakuntien liitos toteutuu. Kiikoisten kirkkoherra **Matti Vähäkainu** jää eläkkeelle ja Kiikoisten pappina aloittaa **Auli Airas-Laitila**. Kiikoisten seurakunnan talouspäällikkö **Pekka Elomaa** siirtyy hallintosihteerin virkaan Sastamalan seurakunnan virastotalolle. Muuten töitä jatketaan Kiikoisissa vanhoihin, tutuihin voimin.

Kiikoisten työntekijät takarivistä vasemmalta alkaen.

Matti Vähäkainu

Kirkkoherrana Kiikoisissa vuodesta 1990, eläkepäivät alkavat 1.2.2013.

Ihmisten kohtaaminen on ollut paras asia työssään.

Yhdellä sanalla kuvattuna kiikoislaisuus on itsellisyttä.

Elisa Hänninen

Kanttori 1.6.2012 alkaen.

Työssäni on parasta että saan elää seurakunnan keskellä,

olla läsnä ihmisten iloissa ja suruissa, antaa itseni ja lahjani musiikin kautta käyttööni.

Rakastan laulamista ja hengellistä työtä, ja kanttorin työssä saan toteuttaa tätä kutsumustani.

Kiikoisissa ihmisillä on sydän paikallaan.

Ulla Mannonen

Hautausmaatyöntekijä. Aloitti työssä toukokuussa 2007.

Työ on vaihtelevaa, itsenäistä ja monipuolista. Seurakuntalaisten myönteinen palaute ilahduttaa.

Kiikoislaisuus on mielestäni vapaaehtoistoimintaa ja talkoohenkisyttä.

Irja Ruusuvoori

Diakoniatyöntekijä maaliskuusta 1999 alkaen.

Työssäni kohtaamani kiikoslaiset ihmiset ja aktiivinen diakoniatyön johtokunta ovat parasta työssäni.

Kiikoislaisuus näyttäytyi minulle parussatakuntalaisuutena, omillaan toimeen tulemisena ja sitkeytenä. Kiikoslaiset ovat kuitenkin helposti lähestyttäviä.

Auli Airas-Laitila

Sastamalan seurakunnan seurakuntapastori syyskuusta 2008. Aloittaa Kiikoisten kappeliseurakunnan pappina 1.1.2013.

Minulle kiikoislaisuus on vielä salaisuus, jonka avautumista odottelen.

Esa Laitinen

Aloitti 6.9.2011 Kiikoisten seurakunnan historian ensimmäi-

senä nuorisotyönohjaaja. Määräaikainen puolen vuoden pesti päättyy 31.8.2013.

Parasta työssäni on, että ideoitani ei ole jarruteltu millään taholta. On myös hieno nähdä pienet nuorisotyön viiriämisen elonmerkit.

Kiikoislaisuuteen kuuluu reiluus, selän takana ei liikoja puhuta.

Lea Nieminen

Lastenohjaaja, aloittanut työt Kiikoisissa 1.1.1993.

Nöyrää ylpeyttä työstäni tunsin tässä taannoin, kun yksi entinen kerholaiseni ja silloinen pojankoltiaainen erässä tilanteessa ennakoi, että minä varmaan kerron taas siitä Jeesuksesta.

Kiikoisissa asuu pieni ja sitkeä kansa. Täällä on paljon taitavia ihmisiä, jotka laittavat talenttinsa jakoon.

Reijo Salonen

Suntio, haudankaivaja, seurakuntatalon vahtimestari ja siistiä sekä hautausmaatyöntekijä, joka tekee myös lumi- ja hiekotustyöt. Tehnyt töitä Kiikoisten seurakunnalle vuodesta 1997.

Parasta on vaihtelevat työt ja tällä hetkellä hyvä työhyönteisö.

Kiikoislaisuus on ahkeraa työntekoa!

Pekka Elomaa

Taluspäällikkö maaliskuusta 2008 alkaen.

Joustavat työajat ja tehtävien monipuolisuus on parasta työssäni.

Seurakunnan töissä voi todeta kiikoislaisuuteen kuuluvan kykyä hyvään yhteistyöhön, riippumatta erilaisista mielipiteistä. Perinteiden kunnioittaminen lienee myös osa kiikoislaisuutta.

Kuttukappelin juhlakirja.

YHTEYSTIEDOT

- Kiikoisten kappeliseurakunta, puhelinnumerot 1.1.2013 alkaen
- Seurakuntapastori Auli Airas-Laitila 050 314 9002. Päivystys Kiikoisten palvelutoimisto (srk-talo) ma klo 10-12
- Kanttori Elisa Hänninen 050 314 9026
- Diakoniatyöntekijä Irja Ruusu-vuori 03 521 9043. Päivystys Kiikoisten srk-talo ti klo 9-11
- Hautausmaanhoitaja Ulla Mannonen 050 314 9041
- Nuorisotyönohjaaja Esa Laitinen 050 314 9086
- Lastenohjaaja Lea Nieminen 050 314 9073
- Kiinteistöt Reijo Salonen 0400853057

POIMINTOJA

Joulumusikaali koko perheelle

Sastamalan seurakunta kutsuu perjantaina 14. joulukuuta pohtimaan joulun merkitystä.

Vammalan seurakuntatallossa kello 18 alkavassa joulumusikaalissa kohtaa kaksi erilaista maailmaa. ”Hössö”-isä ja rauhallista, perinteistä joulua kannattava isä pohtivat lapsineen joulun todellista merkitystä. ”Kuulitko sä

joulusta lainkaan?” -musikaali on Parkanon seurakunnan voimannäyte. Käsikirjoitus on diakoni Taru Myllymäen, laulut vs. lastenohjaaja Eleonoora Printzin ja nuorisotyönohjaaja Klaus Myllymäen. Toteutuksesta vastaa 50 lapsen kuoro ja nuorisorkesteri. Noin tunnin mittaisen musikaalin jälkeen on tarjolla joulupuuroa.

Kauneimmat joululaulut nyt myös messuna

Suomen Lähetysseuran Kauneimmat Joululaulut kajahtavat tänä jouluna 40. kerran! Neljässä vuosikymmenessä siitä on tullut tärkeä osa suomalaista jouluperinnettä ja miljoonan suomalaisen joulunviettoa.

Juhlavuoden kunniaksi on nyt mahdollisuus laulaa joululauluja myös jumalanpalveluksessa. Kauneimmat Joululaulut -messua vietetään Tyrvään kirkossa sunnuntaina 16. joulukuuta kello 10. Sen toimittavat Paula Kallio ja Lasse Hautala, kanttorina on Päivi Vuoristo.

Kaikki messun laulut ovat kauneimpia joululauluja ja myös liturgia kulkee tuttujen laulujen sävelillä.

Perinteisiä Kauneimmat Joululaulut -iltoja järjestetään itsenäisyyspäivästä loppiaiseen eri puolilla Sastamalan seurakuntaa. Yhteensä joululaulutilaisuuksia on yli kaksikymmentä.

Tule sinäkin laulamaan itsellesi lämmin joulumieli. Samalla voit tehdä hyvää ja auttaa Aasian lapsia hankkimaan lukutaidon. Anna lahjasi kolehtihaaviin tai lahjoita keräykseen.

Virsikirput pärjäisivät virsivisassa viime vuonna.

Vielä ehtii ilmoittautua virsivisaan

3.- ja 4.-luokkalaisten oma, ei-niin-ryppyotsainen visa tekee virsikirjaa koululaisille tutuiksi mukaansa tempaavalla tavalla.

Visaan ilmoittaudutaan luokittain, mutta varsinaiseen kilpailuun osallistuu kolmihenkinen joukkue. Nelivaiheisessa visassa mitteilövät ensin koulut, seurakunnat ja hiippakunnat. Viimeinen vaihe on valtakunnallinen finaali.

Sastamalasta Kiikan Teräsmummit etenivät finaaliin asti vuonna 2009. Viime

vuonna Virsikirput ylsivät hiippakuntatasolle. Nyt Sastamalan 3.-4.-luokkalaissilla on mahdollisuus jatkaa menestysten sarjaa!

Ilmoittautumisaika päättyy 30. marraskuuta. Ohjeet löytyvät osoitteesta www.virsivisa.fi.

Virsivisan järjestää Seurakuntien Lapsityön Keskus yhteistyössä PTK -poikien ja tyttöjen keskuksen, kirkkohallituksen ja Opetushallituksen kanssa.

Virsivisa käydään nyt kuudetta kertaa.

Stadista Sastamalaan

Nuorisotyö: Jukka "Juge" Karlssonin kohdalla ensivaikutelma voi pettää

Jouni Pihlajamaa

Jos näet tämän miehen juttelevan lapsesi kanssa, älä soita poliisille! Hänhän on seurakuntamme uusi nuorisotyön ohjaaja **Jukka "Juge" Karlsson**. Pitkä ura gospel-muusikkona, 17 vuotta nuorisotyön ohjaajana helsinkiläisissä lähiöissä ja toiminta muun muassa nuorison yökahviloissa ovat jättäneet Jugen olemukseen leiman, joka voi aluksi säikäyttää. Jo lyhytkin keskustelu Jugen kanssa voi vakuuttaa kuitenkin kenet tahansa siitä, että hänen kohdallaan ei ole kysymys jonkin road movie tai rock star -roolin vetämisestä, saati sitten lainsuojattomien ihailusta, vaan aidosta itseilmaisusta. Raamatun ja musiikin ravitsemasta miehestä on kehkeytynyt tällainen hemmo.

Uuskalla olla aito! Juge puhuu mielellään aitouden ja rehellisyyden merkityksestä seurakunnan nuorisotyössä

– Nuorten kanssa on turha esittää parempaa ja viisaampaa kuin oikeasti on. Jokaisen nuorisotyössä toimivan on löydettävä omin tapansa kertoa nuorille, että heitä ei

yritetä prässätä yhteen tuotiin. Nykyään ei juurikaan puhuta enää seurakuntanuorista, mikä on mielestäni hyvä asia: kaikki nuoret ovat yhtä tervetulleita seurakunnan toimintaan.

Nuorison alakulttuurit. 1900-luvulla oli ainakin suurimmissa kaupungeissa tarkkaa, mihin alakulttuuriin kukin nuori päätti kuulua. Samassa koulussa saattoi olla kymmenenkin eri alakulttuurin edustajia, jotka mukauttivat niin vaatteensa, kampauksensa, musiikkimauksensa, harrastuksensa kuin arvonsakin ryhmän vaatimusten mukaisiksi. Juge on pannut merkille, että tuolloin tiukasta karsinoinnista ollaan onneksi pääsemässä eroon.

– Yhä useammat nuoret haluavat vaalia yksilöllisyytään ja valitsevat esimerkiksi harrastuksensa ja kuuntelemaisensa musiikin kyselemättä pahemmin toisten mielipiteitä.

Sosiaalinen media kynnysten madaltajana. Keskustelemme pitkään sosiaalisen median merkityksestä tä-

män päivän nuorisotyössä. Jugen mielestä seurakunnissa ei ole vielä läheskään riittävästi tajuttu niitä mahdollisuuksia, mitä esimerkiksi Facebook voi tuoda nuoriso- ja rippikoulutyöhön. Hän on ollut mukana pääkaupunkiseudulla työryhmässä, joka on ideoinut monia tapoja käyttää sosiaalista mediaa yhtenä nuorisotyön apuvälineistä. Hän on pannut merkille, että Facebookin kautta ujoimpienkin nuorten on helppo ottaa yhteyttä työntekijään ja aloittaa keskustelu aiheesta kuin aiheesta. Varsinkin suljetut Facebook-ryhmät ovat olleet foorumeita, joilla nuorten luovuus ja oivalluskyky ovat päässeet kerta toisensa jälkeen yllättämään.

Työ, jota täytyy rakastaa. Opiskelu nuorisotyön ohjajaksi ei ollut mikään itsesäänselvyys, sillä toisena vaihtoehtona oli studiomuusikon ura. Eräs ystävä varoiteli sen työn raskaudesta: "Se on ammatti, jota täytyy rakastaa." Jugelle nuorisotyö on ollut antoisaa ja monipuolista. Siihen on voinut saada virikkeitä omista harrastuksista, kuten liikunnasta, ATK:sta ja musiikista – ja päinvastoin. Ainakin ensitapaaminen antoi vaikutelman, että mies on innostunut uudesta työstään, jalat maassa ja jokaista hiustaan myöten nuorten puolella.

Jukka "Juge" Karlsson teki pitkän loikan Helsingin lähiöistä Sastamalaan.

Petra sijaistaa Morttia

Kuopiosta kotoisin oleva, nykyisin tamperelainen **Petra Minkkinen**, 25 vuotta, on aloittanut lokakuun lopussa Sastamalan seurakunnan nuorisotyössä. Petra toimii nuorisotyön ohjaajana **Tarmo "Mortti" Marjamäen** opintovapaan sijaisena. Petra Minkkinen on nuoresta iästään

huolimatta kokenut nuorisotyöntekijä, sillä hän on työskennellyt jo neljän vuoden ajan Tampereen seurakuntayhtymän palveluksessa nuoriso-, varhaisnuoriso ja lapsityössä. Sastamalassa Petralle kuuluu erityisesti Kiikan ja Keikyän kappelien alueen nuorisotyö.

Hiljainen joulu

Auli Airas-Laitila

Indra Gunasekara tuli Suomeen viisi vuotta sitten kesällä. Vuotta myöhemmin tuli Indran puoliso **Inoka Sri Lankasta** silloiseen Vammalaan. Ensimmäisen joulun Indra vietti suomalaisessa ystäväperheessä. Perinteiset suomalaiset jouluruuat lanttulaatikkoineen ja kinkkuineen katettiin pöytään ja kahvin kanssa tarjottiin piparkakkuja. Mutta Indra toteaa vilpittömästi

– Ei tykkää lanttulaatikko. Joulukinkku ja pipari hyvä.

Lahjojen jako sen sijaan oli hieno tapahtuma. Kaikki istuivat lattialla kuusen ympärillä. Vuorotellen avattiin lahjat ja ensin tietysti arvuuteltiin mitä paketissa on. Se oli hauskaa. Tosin myöhemmin he ovat havainneet ettei joka kodissa tehdä niin.

Suomalainen joulu ei ollut suuri yllätys buddhalaiselle Indralle eikä sittemmin Inokallekaan. Kotona Sri Lankassa joulua vietetään hyvin

näkyvästi esimerkiksi hotelleissa ja kristittyjen kaupunginosassa. Siellä on paljon koristelua, kuusia joissa on käpyjä ja paljon valoa. Autojen katoilla on astia, jossa Jeesus-vauva on kukkien ympäröimänä ja ihmiset heittävät rahaa astiaan. Kun ihmiset tulevat kirkosta, he kävelevät kadulla kynttilä kädessä ja laulavat. Indra ilostuu muistellessaan

– Iso ääni, paljon ihmisiä, kaikilla on uudet vaatteet, ei ole kirpputoria. Suomalainen joulu on hiljainen.

Mikä suomalaisessa joulussa yllättää? Vastaus tulee puolisoilta heti

– Lumi, kun omassa maassa on aina kesä. Joulu on ihanaa, valoista ja kaunista. On lahjoja. Ja joululahjojen avaaminen ensimmäisenä jouluna oli hieno juttu.

– Joulupukki. Me ei olla nähty oikeaa joulupukkia, haluan käydä Lapissa, sanoo Inoka.

– Mainokset ovat hyviä, Sri Lankassa niitä ei ole. Mai-

Indra ja Inoka Gunasekara ovat tulleet Suomeen Sri Lankasta. Lanttulaatikko ei heille maita, kinkku ja pipari kylläkin.

noksista voi etukäteen tutkia, mitä haluaa.

– Pidämme kuusesta ja koristelemisesta. Meillä on kotona kuusi ja Inoka on tehnyt seimen meille Karkussa.

Puolisot kertovat, että he eivät lähetä lahjoja Sri Lankaan, mutta joulu- ja uuden vuoden kortit he lähettävät. Uusi vuosi on siellä tärkeä.

Fani Cocioaba Romaniasta

kertoo, että heillä vain suuret kaupungit koristautuvat.

Pienissä on vain kuusi. Suomessa ikkunoissa näkyy joulunvalo, mutta Romaniassa niitä on vain rikkailla, koska jo sähkökin on kallista. Muuten on hyvin samanlaisia kuin täällä Suomessa, tosin enkelit ja tontut ihmetyttävät Fania.

Neljä vuotta Suomessa asunut Fania miettii kuinka

MONIKULTTUURISET MENOT

■ Monikulttuuriset illat

- SPR:n Ystävänpirtillä (Puistokatu 18) maanantaisin klo 18-20.
- Kulttuurien tuntemusta ja uusia ystäviä kahvin ja teen parissa.
- Mukaan toivotaan niin maahanmuuttajia kuin paikallisiakin.
- Yhteyshenkilö Auli Airas-Laitila.

■ Kansainvälisten joululaulujen ilta

- Perjantaina 7. joulukuuta Vammalan seurakuntatalossa.
- Tuttuja lauluja englanniksi, saksaksi, ruotsiksi, osallistujista riippuen muillakin kielillä.
- Joululeikkejä ja kevyttä tarjoilua. Mukana kanttori Anu Mattila ja Auli Airas-Laitila

■ Tuomaan kirkko Pyhällä Olavilla

- Sunnuntaina 23. joulukuuta klo 7, maahanmuuttajat ja seurakunta tarjoavat kuumaa kaakaota ja pipareita.

suomalaisissa kodeissa vietetään joulua.

Suomalaisista jouluruokaa hän on syönyt kerran. Imelty perunalaatikko oli oikein hyvää. Sen maussa oli jotain tuttua.

Joululeivonnaisia Fani ihmetteli

– Miksi joulutorttu? Mikä ero mitä laitit ennen ja jälkeen joulun?

Kunnes selvisi, että joulu-

torttu ei suinkaan ole joulutäytekakku.

Ensimmäisen joulun aikaan Fani ihmetteli ja ihaili Vammalassa seimiasetelmia liikkeitten ikkunoissa. Hän kuvasi niitä ja lähetti kuvia Romaniaan, jossa seimiasetelmia ei ole.

Näin kulttuurit kohtaavat ja sana kulkee. Hiljaisuudessa loistaa valo. Kristus syntyy, kiittäkää.